

Cílem naší práce nazvané „Stará hindština v poezii Mírá Bái“ bylo zjistit, jaké povahy je jazyk (či jazyky) poezie středověké rádžasthánské básnířky-sannjásiní Mírá Bái, tedy alespoň zčásti vyřešit otázku, ohledně níž panuje mezi odborníky mnoho neshod. Nejdříve jsme se museli rozhodnout, ze které části díla připisovaného Míře budeme při svém bádání vycházet, neboť děl jí připisovaných je nespočetné množství, a naše volba padla na šest nejstarších padů s Mířinou pečeti pocházejících ze 16. a 17. století. Šlo o jediné pady, které se z tohoto raného období dochovaly; byly nalezeny v několika rukopisných pramenech. V dalších kapitolách jsme se zabývali otázkou autorství „Mířiny“ poezie. Vylíčili jsme si záznamy Mířiny biografie (či hagiografie), jež začaly podle našich vědomostí začaly vznikat na počátku 17. století a konstatovali jsme, že neexistuje žádný spolehlivý doklad o Mířině existenci. Kromě toho ani oněch šest nejstarších padů z 16. a 17. století neobsahuje sebemenší zmínku o biografických rysech uváděných pozdější tradicí. Z toho vyplývá, že autorství jakýchkoliv padů označených Mířinou značkou je nejisté.

Dále jsme se snažili přiblížit kontext, ve kterém díla připisovaná Míře vznikala. Popsali jsme postavení sannjásiní v indické společnosti i kulturní a historické pozadí období bhaktických básníkůsvětců.

Věnovali jsme se rovněž vývoji kršnaistické literatury, do níž lze „Mířino“ dílo bezpochyby zařadit, a její sepětí s bradžským krajem a jazykem. Poté jsme se zabývali formou a obsahem „Mířina“ díla, které lze označit za poezii milostnou a později místy i společensky kritickou.

V jazykové části jsme provedli morfofonologickou analýzu zmíněných šesti básní a popsali jsme charakteristické rysy jazyka, v němž byly složeny. Výsledkem bylo zjištění, že se jak svou gramatickou stavbou, tak svou slovní zásobou příliš neliší od staré bradžštiny kodifikované ve standardních gramatikách a slovnících uvedených výše.